

Η πεταλούδα

Κάποια μέρα ο Δημιουργός, *ξεκουραζόταν* και καθισμένος κοιτούσε μερικά παιδιά που έπαιζαν σε ένα χωριό, γελώντας και *τραγουδώντας*. Καθώς τα *κοιτούσε* άρχισε να σκέφτεται ότι τα παιδιά αυτά κάποια στιγμή θα γεράσουν. Το *δέρμα* τους θα ζαρώσει. Τα *μαλλιά* τους θα γκριζάρουν. Τα δόντια τους θα πέσουν.

Αλλά *ακόμα* και τα *παιχνιδιάρικα κουτάβια* θα γίνουν *γέρικοι*, τυφλοί και ψωριάρικοι σκύλοι. Τα τόσο όμορφα λουλούδια θα *μαραθούν*. Κι αυτά τα φύλλα από τα δέντρα θα πέσουν και θα ξεραθούν.

Ο Δημιουργός *παρατήρησε* το παιχνίδισμα του φωτός στο έδαφος και τα κίτρινα φύλλα που τα παρέσυρε ο άνεμος εδώ κι εκεί. Κοίταξε το γαλάζιο του ουρανού, το λευκό του *καλαμποκάλευρου* και ξαφνικά χαμογέλασε. Όλα *αυτά* τα χρώματα, σκέφτηκε, πρέπει να διατηρηθούν. Θα *φτιάξω* κάτι που θα με κάνει *χαρούμενο*, κάτι που θα το *βλέπουν* τα παιδιά και θα διασκεδάζουν.

Έτσι ο Δημιουργός πήρε την *τσάντα* του και *άρχισε* να μαζεύει χρώματα: μια ηλιαχτίδα, μια χούφτα μπλε του ουρανού, λευκό από το καλαμποκάλευρο, λίγη *σκιά* από τα *παιδιά* που *έπαιζαν*, μαύρο από τα όμορφα *μαλλιά* ενός κοριτσιού, κίτρινο από τα *φύλλα* που *έπεφταν*, πράσινο από τις *πευκοβελόνες*, *κόκκινο*, μωβ και πορτοκαλί από τα *λουλούδια*.